

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Šalomounové a soudců Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Martina Šebka v právní věci

žalobce: **T** ■■■■■ **B** ■■■■■, narozený dne ■■■■■
bytem ■■■■■
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Sladkým
sídlem Veleslavínova 363/35, 301 00 Plzeň

proti

žalovaným: 1) **Ing. J** ■■■■■ **S** ■■■■■, narozený dne ■■■■■
bytem ■■■■■
2) **M** ■■■■■ **S** ■■■■■, narozená dne ■■■■■
bytem ■■■■■
oba zastoupeni advokátem Mgr. Bc. Davidem Navrátillem
sídlem Hluboká 1336/55, 326 00 Plzeň

o žalobě na ochranu rušené držby,

o odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 29. 1. 2018, č. j. 6 C 17/2018-24,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovaným č. 1), 2) na náhradě nákladů odvolacího částku 16 335 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalovaných.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soudu prvního stupně byl návrh žalobce, aby žalovaným byla uložena povinnost zdržovat se jakýchkoliv zásahů do držby práva odpovídajícího věcnému břemenu (služebnosti) chůze a jízdy (stezky a cesty) na pozemku č. parc. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ ve prospěch pozemku č. parc. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ a uvést služebný pozemek č. parc. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ do předešlého stavu, tj. odstranit všechny jimi svévolně umístěné překážky, zamítnut (výrok I.) a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Soud prvního stupně uzavřel, že žaloba byla podána včas, tj. v zákonné lhůtě s tím, že smyslem žaloby na ochranu držby je pouze ochrana či obnovení posledního stavu držby, přičemž soud v řízení zkoumá existenci poslední držby a jejího svémocného rušení, které prokazuje žalobce. Soud prvního stupně připustil, vycházejí z tvrzení žalobce, že mohlo být tehdy úmyslem jednajících stran i zajištění oprávnění práva chůze a jízdy též pro pozemek parc. č. ■■■■■, v písemné smlouvě však tento pozemek uveden není, a proto nelze než učinit závěr, že právo žalobce odpovídající věcnému břemenu (služebnosti) na pozemku ve společném jmění žalovaných č. parc. ■■■■■ ve prospěch pozemku parc. č. ■■■■■ prokázáno listinou vloženou do katastru nemovitostí nebylo. Žalobcovo tvrzení o pokojném užívání pozemků, nyní ve společném

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

jmění žalovaných, po dobu 11 let a o ústní dohodě s jejich právními předchůdci též ohledně pozemku parc. č. [REDACTED] nutno prokázat v jiném, než v předmětném řízení, které slouží k rychlému odstranění zásahů do zcela jednoznačně existující držby. Soud prvního stupně vyjádřil názor, že pokud se žalobce domáhá určení existence práva odpovídajícího věcnému břemenu ve vztahu k pozemku parc. č. [REDACTED], pak je nutné podat tzv. negatorní žalobu, neboť posesorní žaloba dle § 177 odst. 1 o. s. ř. nemůže žalobu o určení práva odpovídajícího věcnému břemenu nahrazovat. Z výše uvedených důvodů proto soud prvního stupně návrh žalobce na ochranu dle ust. § 176 až 180 o. s. ř. zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil na podkladě ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., tedy dle úspěchu ve věci s tím, že žalovaným dosud s podanou posesorní žalobou žádné náklady nevznikly.

2. Proti tomuto usnesení podal žalobce včasné odvolání s odůvodněním, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. na nesprávném právním posouzení věci, když žalobce podal žalobu na rušení držby práva odpovídajícího věcnému břemenu, tedy žalobu na ochranu držby, nikoli žalobu na ochranu před zásahem do práva, tzv. negatorní žalobu. Nejedná se o rušení práva odpovídajícího věcnému břemenu, ale rušení držby práva odpovídajícího věcnému břemenu. Žalobce nesouhlasil s názorem soudu prvního stupně, že za daných okolností se má žalobce domáhat ochrany tvrzeného práva v jiném řízení na podkladě negatorní žaloby. Žalobce zdůraznil, že držbu práva, k jejíž ochraně slouží posesorní žaloba, žalobce osvědčil a prokázal. Soudu nepřísluší v rámci rozhodování o posesorní žalobě zabývat se tím, komu svědčí právo odpovídající věcnému břemenu, ale pouze tím, zda jsou či nejsou splněny podmínky pravé držby dle ust. § 993 NOZ, tedy zda se žalobce v držbu nevetřel svémocně, potajmu či lstí, což v případě žalobce nepřipadá v úvahu a dále zda tato držba byla svévolně rušena. Žalobce prokázal pravou držbu, a to že držba byla a je žalovanými svémocně rušena, a to instalací kovových trnů a odstávkou vozidla. Žalobce soudu prvního stupně vytkl, že nesprávně směšuje právo a držbu práva, když žalobce se nedomáhá určení práva odpovídajícího věcnému břemenu ani rušení práva odpovídajícího věcnému břemenu, ale rušení držby práva odpovídajícího věcnému břemenu. Žalobce neprokazuje existenci věcného břemene, ale pouze držbu tohoto práva, tj. dlouhotrvající stav, který je ze strany žalovaných svévolně rušen. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že posesorní žalobě v celém rozsahu vyhověl a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, popřípadě aby rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí.
3. Žalovaní zpochybnili, že by žalobce po celou dobu od uzavření smluv v roce 2006 užíval pozemek p. č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] k obsluze svého pozemku p. č. [REDACTED], a že by byl držitelem práva odpovídajícího věcnému břemenu, když svá tvrzení neosvědčil, natož prokázal. Čestné prohlášení I. [REDACTED] I. [REDACTED] neprokazuje, že by pozemek p. č. [REDACTED] jakkoli užíval žalobce, natož v jakém rozsahu, jakým způsobem či po jakou dobu. O možnost přístupu na pozemek p. č. [REDACTED] přes pozemek p. č. [REDACTED] se začal žalobce zajímat až v říjnu 2016, když žalovaní se žalobcem diskutovali obnovu vjezdových vrat na pozemek p. č. [REDACTED] z přilehlé veřejné komunikace, přičemž žalobci bylo ze strany žalovaných sděleno, že si nepřejí, aby žalobce obsluhu pozemku p. č. [REDACTED] tímto způsobem vykonával. Nikdy předtím a ostatně ani potom tímto způsobem přístup k pozemku p. č. [REDACTED] žalobce nevykonával, resp. žalovaným není známo, že by se tak dělo, a tak o žádné držbě tohoto práva nemůže být řeč. Žalovaní navrhli, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil a žalovaným přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
4. Žalovaní podáním došlým odvolacímu soudu dne 13. 3. 2018 doplnili, že navíc žaloba byla podána po uplynutí šestitýdenní lhůty, když uplynula dne 19. 4. 2017, přičemž žaloba byla podána až dne 19. 1. 2018. Již dopisem ze dne 6. 3. 2017, který byl dne 8. 3. 2017 doručen žalobci, byl tento žalovanými vyzván, aby se zdržel obsluhy svého pozemku p. č. [REDACTED] přes pozemek žalovaných p. č. [REDACTED].
5. Odvolací soud na základě včasného odvolání žalobce přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a násl. o. s. ř.

a poté, co ve věci konal jednání, dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

6. Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobce je výlučným vlastníkem nemovitých věcí, a to mimo jiné pozemku č. parc. [REDACTED] a č. parc. [REDACTED] v obci a k. ú. [REDACTED] a žalovaní mají ve společném jmění manželů mimo jiné pozemky parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] v obci a k. ú. [REDACTED]. Smlouvou o zřízení věcného břemene uzavřenou dne 20. 11. 2006, s právními účinky vkladu práva ke shodnému dni, mezi žalobcem a právními předchůdci žalovaných manželů H. [REDACTED] bylo žalobci jako vlastníku pozemku č. par. [REDACTED], jakož i jeho právním nástupcům zřízeno věcné břemeno práva chůze a jízdy a práva přístupu k inženýrským sítím a jejich údržbě po pozemcích č. parc. [REDACTED] a č. parc. [REDACTED], tedy po pozemcích nyní ve vlastnictví žalovaných. Žalobce se na základě darovací smlouvy ze dne 12. 4. 2006 stal vlastníkem pozemku č. parc. [REDACTED] o výměře 673 m² v k. ú. [REDACTED], na základě směnné smlouvy ze dne 23. 10. 2006 se žalobce stal vlastníkem pozemku č. parc. [REDACTED] o výměře 315 m² v k. ú. [REDACTED]. Geometrickým plánem č. 1592-43/2006 byl pozemek č. parc. [REDACTED] o původně výměře 331 m², tehdy ve vlastnictví právních předchůdců žalovaných, rozdělen na dva nově vzniklé pozemky, a to č. parc. [REDACTED] o výměře 315 m² (který byl také předmětem směny) a pozemek č. parc. [REDACTED] o výměře 16 m² (nyní jedním ze služebných pozemků). Současně byl rozdělen i pozemek č. parc. [REDACTED] o výměře 673 m² ve vlastnictví žalobce, a to na nově vzniklý pozemek č. parc. [REDACTED] o výměře 482 m² (ve vlastnictví žalobce) a pozemek č. parc. [REDACTED] o výměře 191 m² (nyní jedním ze služebných pozemků). Nově vzniklý pozemek č. parc. [REDACTED] jako služební pozemek zůstal ve vlastnictví právních předchůdců žalovaných (manželů H. [REDACTED]) a nově vzniklý pozemek č. parc. [REDACTED] byl předmětem směny, již žalobce tento pozemek převedl na právní předchůdce žalovaných manžele H. [REDACTED]. Žalobce tvrdil, že současně s manželi H. [REDACTED] ústně dohodl, že mu zajistí přístup přes služební nemovité věci, tj. pozemky č. parc. [REDACTED] a č. parc. [REDACTED], ke všem jeho nemovitým věcem, tedy včetně pozemku č. parc. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED], jinak by zejména služební pozemek nikdy nepřevédl. Dle žalobce smyslem smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 20. 11. 2006 bylo oprávnění žalobce užívat služební pozemky č. parc. [REDACTED] a č. parc. [REDACTED] jak pro obsluhu pozemku č. parc. [REDACTED], tak i č. parc. [REDACTED] a na základě uvedené vůle smluvních stran žalobce zatížené pozemky ([REDACTED] a [REDACTED]), dle jeho tvrzení, po uzavření smlouvy nadále a ve stejném rozsahu jako předtím užíval. Žalobce dotčené pozemky využíval a dodnes využívá k obsluze svých pozemků, zejména pak pozemku č. parc. [REDACTED], kde následně vybudoval rodinný dům a garáž. V souladu s tvrzenou ústní dohodou žalobce neměl sebemenší pochybnost o tom, že by služební pozemky užíval k obsluze pozemku č. parc. [REDACTED] neoprávněně, a to od roku 2006 bez jakýchkoli omezení či námitek manželů H. [REDACTED] (právních předchůdců žalovaných) a od roku 2013 i bez námitek žalovaných, kdy se stali vlastníky služebných nemovitostí. Do konce roku 2016 na služebných pozemcích nikdy nebyly žádné překážky, a to jak pevné, tak dočasné, od počátku roku 2017 však žalovaní vyvíjejí svévolné aktivity směřující k rušení dosavadního pokojného stavu a rušení výkonu práv žalobce vyplývající jednak z držby práva odpovídajícího věcnému břemeni ve vztahu k pozemku č. parc. [REDACTED] a také z výše uvedených věcných břemen ve vztahu k pozemku č. parc. [REDACTED]. Rušení tvrzeného pokojného stavu započalo instalací (zabetonováním) ocelového sloupku na samém okraji zatíženého pozemku č. parc. [REDACTED] k novým vjezdovým vratům. O rušení práv vyplývajících z věcných břemen ve vztahu k uvedené záležitosti ocelového sloupku je veden sporu u Okresního soudu Plzeň-jih pod sp. zn. 19 C 60/2017. **Na podzim roku 2017 žalovaní svévolně nainstalovali kovové trny (podle jejich zaměření) pozemek žalobce č. parc. [REDACTED] v domnění, že tyto trny nainstalovali na služební pozemek č. parc. [REDACTED].** Žalobce prostřednictvím svého zástupce výzvou ze dne 20. 12. 2017 žalované upozornil na neoprávněnost jejich jednání a vyzval je k odstranění těchto překážek a nastolení dosavadního pokojného stavu. Žalovaní na výzvu žalobce nereagovali, ačkoli jim byla doručena dne 27. 12. 2017 a vzhledem k tomu, že kovové trny se nacházely na pozemku žalobce, dne 9. 1. 2018 zajistil jejich odstranění. Dne 10. 1. 2018 žalobce zjistil, že kovové trny jsou nainstalovány znovu, tentokrát však zřejmě již na služebném pozemku č. parc. [REDACTED]. Dne 10. 1. 2018 v odpoledních hodinách dále žalovaní odstavili na služebném pozemku č. parc. [REDACTED] osobní vozidlo s přívěsem, přičemž informovali žalobce o odstavení vozidla z důvodu

poruchy, odstraněno bylo až dne 13. 1. 2018 (žaloba, informace o pozemku ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, mapa, smlouva o zřízení věcného břemene, smlouva směnná, geometrický plán, fotodokumentace k demontáži trnů ze dne 9. 1. 2018, ke stavu od 10. 1. 2018).

7. Z výzvy k odstranění překážek ze dne 20. 12. 2017 vyplývá, že žalobce vyzýval žalované v záležitosti instalace překážek na pozemcích č. parc. ■■■■■ a č. parc. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■, byť současně vyjadřuje přesvědčení, že kovové trny jsou nainstalovány na pozemku č. parc. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ a požadoval okamžité odstranění veškerých nainstalovaných překážek (kovových trnů) na pozemcích č. parc. ■■■■■ a č. parc. ■■■■■, resp. na pozemku žalobce č. parc. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ v sedmidenní lhůtě ode dne doručení výzvy. Dopisem ze dne 6. 3. 2017, doručenému žalobci dne 8. 3. 2017, žalovaní vyzvali žalobce ke zdržení se obsluhování pozemku p. č. ■■■■■ z pozemku p. č. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ (výzva) a z úředního záznamu PČR ze dne 12. 11. 2017, č. j. KRPP-170338-11/PŘ-2017-031117, sepsaného na základě oznámení učiněného žalobcem o bránění výjezdu autem žalovaným Ing. J. ■■■■■ S. ■■■■■, odvolací soud zjistil, že žalobce oznámil, že dne 12. 11. 2017 došlo ze strany žalovaných k zatloukání kovových tyčí podél cesty, tj. pozemku č. ■■■■■ (jehož jsou žalovaní majiteli), čímž dochází ke znemožnění výjezdu z pozemku, na kterém má žalobce garáž (pozemek č. ■■■■■).
8. Při odvolacím jednání dne 5. 4. 2018 byl žalobce odvolacím soudem poučen dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o povinnosti doplnit tvrzení a označit důkazy ohledně instalace kovových trnů na podzim 2017 o přesné časové údaje a přesný popis k posouzení zachování šestitýdenní prekluzivní lhůty pro podání žaloby a o povinnosti prokázat držbu práva.
9. Žalobce na výzvu odvolacího soudu reagoval podáním došlým odvolacímu soudu dne 12. 4. 2018, jímž potvrdil, že k první instalaci kovových kolíků žalovanými (viz úřední záznam PČR ze dne 12. 11. 2017) došlo dne 12. 11. 2017 a poté dne 14. 11. 2017, přičemž kolíky byly umístěny dle žalovanými vytyčené hranice pozemků č. parc. ■■■■■ a č. parc. ■■■■■, která však neodpovídala skutečnosti a zápisu do katastru nemovitostí. Žalobce tvrdil, že po zaměření hranic pozemků pomocí pevných bodů zjistil, že kovové kolíky jsou umístěny nikoli na hranici pozemku ■■■■■, ale na pozemku ■■■■■ ve vlastnictví žalobce, jak upozornil žalované ve výzvě ze dne 20. 12. 2017. Žalobce proto kovové kolíky dne 9. 1. 2018, když žalovaní výzvě žalobce nevyhověli, odstranil a složil na pozemek ■■■■■, následující den, tj. 10. 1. 2018 však byly kolíky nainstalovány znovu, avšak na jiná místa než původně, a to směrem k pozemku ■■■■■ tak, aby nebyl zasažen pozemek ■■■■■ ve vlastnictví žalobce, avšak bylo zabráněno možnosti obsluhy tohoto pozemku. Žalobce považoval za nový zásah do držby právě den 10. 1. 2018 a nikoliv období podzimu 2017 (den 12. 11. 2017), neboť kovové trny byly nainstalovány na jeho pozemek, nikoli na předmětnou cestu, čímž bylo porušeno vlastnické právo žalobce, a nikoliv právo držby. Dále se žalobce obsáhle vyjádřil k samotnému vzniku práva držby.
10. Žalovaní v reakci na doplňující podání žalobce uvedli, že žalobcem tvrzené trny byly poprvé osazeny dne 12. 11. 2017 a nacházely se na místě nepřetržitě až do 9. 1. 2018. Trny byly osazeny při hranici pozemků na pozemku žalovaných, nikoli na pozemku žalobce, jak tvrdí, neboť žalovaní si tehdy nechali hranici, kde trny osadili, geodeticky zaměřit, jak vyplývá z Protokolu o vytyčení č. 01/2018-055, provedené dne 21. 6. 2017 (viz také fotodokumentace z provedeného ohledání PČR). Argumentace žalobce, že každý jednotlivý krok (například opětovné osazení již dříve instalovaných trnů) způsobuje běh nové lhůty, je ryze účelová a nemá oporu v zákoně. Rušení je totiž z podstaty věci opakující se akt, tj. při takovém výkladu by stanovení lhůty v § 1008 NOZ postrádalo jakýkoli význam. Žalovaní rovněž zpochybnili žalobcem tvrzený výkon práva držby odpovídajícího věcnému břemenu.
11. Žalobce při jednání před odvolacím soudem dne 26. 4. 2018 k otázce poctivé držby v smyslu ust. § 991 o. z. (NOZ, zákona č. 89/2012 Sb., účinném od 1. 1. 2014) poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 22 Cdo 496/2004, a k počátku běhu šestitýdenní prekluzivní lhůty vyjádřil názor, že nemohla začít plynout ani ode dne 6. 3. 2017 a ani ode dne 12. 11. 2017, ale až ode dne 10. 1. 2018 s tím, že by se v daném případě měla aplikovat zejména objektivní jednoroční

lhůta. Žalovaní se ohradili proti použití objektivní lhůty, neboť o tom, kdo porušil právo držby tvrzené žalobcem, žalobce věděl v listopadu 2017.

12. Dle § 1003 o. z. držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav (ochrana držby).
13. Dle § 1040 odst. 1 o. z., kdo věc neprávem zadržuje, může být vlastníkem žalován, aby ji vydal (ochrana vlastnického práva).
14. Dle § 1008 o. z. soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé (odst. 1).
15. K problematice držební (posesorní) ochrany podal výklad JUDr. Jiří Spáčil (Právní rozhledy 9/2014, str. 325), JUDr. Eva Dobrovolná, LL.M. (Právní rozhledy 10/2015, str. 343) a také JUDr. Karel Svoboda, Ph.D. (Bulletin advokacie 5/2013, str. 45). Všichni jmenovaní autoři se zamýšlejí nad podstatou ochrany držby v občanském právu a civilním procesu, JUDr. Eva Dobrovolná, inspirována rakouskou úpravou se v otázce povahy lhůty k podání žaloby (§ 1008 o. z.) neztotožňuje s názorem rakouského Nejvyššího soudního dvora spočívající v tom, že se jedná o prekluzivní hmotněprávní lhůtu, neboť posesorní žaloba nepředstavuje procesní úkon, nýbrž prostředek k uplatnění hmotněprávního nároku. Nicméně JUDr. Karel Svoboda se kloní k posouzení lhůty jako propadné s tím, že se jedná o institut stojící na pomezí práva procesního a hmotného podobně jako institut hmotněprávní námitky promlčení a JUDr. Jiří Spáčil je názoru, že lhůta upravená v § 1008 o. z. je lhůtou prekluzivní hmotněprávní, což koresponduje samotné úpravě v citovaném ustanovení, jak vyplývá z doslovného znění (soud zamítne žalobu, pokud bude podána po uplynutí). Odvolací soud rovněž zastává názor, že ust. § 1008 o. z., jak vyplývá i ze samotného názvu tohoto ustanovení, upravuje lhůtu pro podání žaloby na ochranu nebo uchování držby jako prekluzivní, tj. propadnou, což znamená, že pokud není lhůta navrhovatelem zachována, pak důsledkem je zamítnutí žaloby. Soud prvního stupně počátek lhůty odvíjel ode dne 10. 1. 2018, tedy ode dne, kdy žalobce zjistil, že žalovanými byly nainstalovány **znovu** kovové trny na služebním pozemku parc. č. [REDACTED], odvolací soud však dospěl k závěru, že počátek šestitýdenní subjektivní prekluzivní lhůty je potřeba započít již ode dne 12. 11. 2017, kdy se žalobce nepochybně nejpozději dozvěděl o osobě rušitele tvrzeného práva držby, přičemž o tvrzeném právu držby žalobce věděl, jak sám tvrdí, mnohem dříve. Uvedený závěr odvolací soud dovozuje jednak ze samotného tvrzení žalobce v rámci posesorní žaloby o instalaci kovových trnů na sporných pozemcích dne 12. 11. 2017 žalovanými, a jednak z úředního záznamu PČR pořízeného v uvedený den na základě oznámení žalobce. Je zcela nerozhodné, zda instalaci kovových trnů dne 12. 11. 2017 došlo skutečně k zásahu do vlastnického práva žalobce (pokud by byly skutečně instalovány na pozemku žalobce), či zda k narušení práva držby tvrzeného žalobcem. Rozhodující je, že žalobce minimálně od října 2017 chování žalovaných ve vztahu k předmětným pozemkům vnímal jako zásah do žalobcova práva na pokojné užívání zájmových pozemků žalobcem. Šestitýdenní zákonná lhůta dle § 1008 odst. 1 o. z. tak uplynula dne 24. 12. 2017, a pokud byla žaloba na ochranu držby podána k soudu až dne 19. 1. 2018, pak pozdě. Soud prvního stupně tedy rozhodl správně, pokud návrh žalobce zamítl, byť z jiného důvodu. S ohledem na shora učiněný závěr již odvolací soud nevedl dokazování k samotnému vzniku práva držby žalobce, neboť zkoumání zachování šestitýdenní subjektivní lhůty je pro posouzení důvodnosti podané žaloby primární. Odvolací soud proto rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné v souladu s ust. § 219 o. s. ř. potvrdil (výrok I. napadeného usnesení), včetně souvisejícího výroku o náhradě nákladů řízení (výrok II. napadeného usnesení).
16. Výrok II. tohoto usnesení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 o. s. ř. vycházející z úspěchu ve věci. Žalobce jako neúspěšný účastník v daném sporu je povinen zaplatit úspěšným žalovaným na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 16 335 Kč, sestávající se z odměny zástupce žalovaných č. 1), 2) při zastupování dvou účastníků řízení (§12 odst. 4 AT)

a vycházejí z tarifní hodnoty dle § 9 odst. 1 AT/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. (oproti vyúčtování zástupcem žalovaných), a to ve výši 2 400 Kč za jeden úkon právní služby, za pět úkonů právní služby (převzetí věci, vyjádření k odvolání, účast u dvou jednání před odvolacím soudem a vyjádření k doplněným tvrzením a důkazním návrhům žalobce) pak náleží odměna v celkové výši 12 000 Kč, dále režijní náhrada za pět úkonů právní služby po 300 Kč, tj. 1 500 Kč a 21 % DPH vypočtená ze součtu odměny a režijní náhrady ve výši 2 835 Kč dle § 137 odst. 3 o. s. ř. Žalobce je povinen zaplatit uvedenou částku v obvyklé třídní lhůtě počínaje běžet právní mocí tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalovaných č. 1), 2) dle § 160 odst. 1 věta první o. s. ř. a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. g) o. s. ř.).

Plzeň 26. dubna 2018

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu